

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 274. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387057840/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

aa saah te A sku holi Kjæft. Alywl rent di da ud aa e Liegstow, men saa ku di ta aabaag. Let ætter kam e Piig, e Tyw had stollen, igjen, aa flow fræ den jen Sih te den aar, aa row sæ i hinner Hoer aa bar sæ ad, som hun had wot gal. «Hwa gor a hin?» saah A te ham, dæ stod ve mæ. «E Tyw haa lokked e Piig» saah han. «Sk...» saah A, «wa de waer aa skav sæ søln te for? han haar wal saa nøj, te han ka betaahl faar e Baahr.» «Sih hes!» saah han, «dæhr kommer den skammele Møllerswen tebaag mæ en laang Stremmel Papiir.» – «No vil han ta Moel a hin te en nøj Kjowl» saah A, «kahæns e Tyw haar rown den hun haar epo; ja ja. Nøj æ bær end slet Eit.» Men e Piig war et faanøwd mæ de, faar hun loed te, hun vil ha slawn e Møllerswen mæ hinne Knøtnøw, aa saa sprang hun op po et Kon Digi aa nier igjen, aa hwor hun saa bløw aa, de vedd A ett. Hon rent wal saitens ætter en Inkallels, men hwa ka de nøtt? de hun haar de haar hun, aa e Kaal ka go fræ de jen Herred te de aant, saa ka hun ta aabaag. Men saa skol I ha sit et Spell! Dæ stoer en Hæjst mæ en Mand epo o Kongens Nøjtaare – A haa manne Gaang gon om ve en, aa tint, te de wa nøj, di haad sikor ud aa Træ; men Skam slaa ham! han ka got rih hwor han vil, faar aallebaist som A sad aa gavt o di hæhr Anstalter, kam han ind ætter e Tyw. Han had relle nok smur sæ øwr mæ Krind, men A kiint ham allywl. E Tyw war ett suc glaa ve ham, faa hvæhgaang han so te ham, saa nekked han a ham; men han bløw indda haallen stell saalæng te e Tyw fek Staan aa unrenn. Tesist saa barres de mæ for te A so Helvede. Den Slemm aa saa manne Smødæwl te de wa grusselig rent aa slow lid o e Tyw, aa saa putted di ham nier i en glown Own aa sprang sjæl bagætter, men den lown Træhæjst sprang mæ e Mand op o e Lout. Den aahn Daw gik A nier o e Taarre, aa vil si om han wa der – jow, han stod dæ relle nok, aa hod faat aal e Krihd tarred a sæ; men A ska wal hyt mæ, A kommer ett saa næt te ham, faa no ved A, hwa han bestoer aa.

Den aahn Gaang A wa dæhr ud o de Comeddæw, da kam Sikam e Møllerswen igjen, aa de Gaang wa han kommen i Tjennest ve en aahn Haasben, aa di sku wal laant hen, faar han had en gromme stur Madkaarre aa slæhv epo; men de war en Sløngert ihwot han kam, aa de hæ Stehlen wa nohanne gjor ve ham, faa lissesnaar han so te e Mand wa kommen et Koen fram, saa ga han sæ ilaw mæ e Madkaarre,

te de igen og sagde, at jeg skulle holde Kæft. Alligevel rendte de da ud af Legestuen, men saa kunde de tage ibag. Lidt efter kom Pigen, som Tyven havde stjaalet, igen og fløj fra den ene Side til den anden og rev sig i sit Haar og bar sig ad, som om hun havde været gal. »Hvad gaar ad hende?» sagde jeg til ham, der stod ved mig. »Tyven har lokket Pigen,» sagde han. »Sk . . .,» sagde jeg, »var det værd at skabe sig saadan for? han har vel saameget, at han kan betale for Barnet.« »Se hist!» sagde han, »der kommer den skammelige Møllersvend tilbage med en lang Srimmel Papir.« – »Nu vil han tage Maal af hende til en ny Kjole,» sagde jeg, »kan hende sig, Tyven har revet den, hun har paa; ja, ja, noget er bedre end slet intet.« Men Pigen var ikke fornejt med det, for hun lod til, hun vilde have slaaet Møllersvenden med sin Knytnæve, og saa sprang hun op paa en Smule Dige og ned igen, og hvor hun saa blev af, det ved jeg ikke. Hun rendte vel sagtens efter en Indkaldelse, men hvad kan det nytte? Det hun har, det har hun, og Karlen kan gaa fra det ene Herred til det andet, saa kan hun tage ibag. Men saa skuide I have set et Spill! Der staar en Hest med en Mand paa Kongens Nytorv – jeg har mange Gange gaet om ved den og tænkt, at det var noget, de havde skaaret ud af Træ; men Skam sjaa ham! han kan godt ride, hvorhen han vil, for allerbedst som jeg sad og gabte paa de her Anstalter, kom han ind efter Tyven. Han havde rigtignok smurt sig over med Kridt, men jeg kendte ham alligevel. Tyven var ikke glad ved ham; for hver Gang han saa til ham, saa nikkede han ad ham; men han blev endda holdende stille saalænge, at Tyven fik Stunder at undrende. Tilsidst saa bares det mig for, at jeg saa Helvede. Den Slemme og saamange Smaadjævla. at det var grueligt, rendte og slog lid paa Tyven, og saa puttede de ham ned i en gloende Ovn og sprang selv bag efter, men den levende Træhest sprang med Manden op paa Loftet. Den anden Dag gik jeg ned paa Torvet og vilde se, om han var der – jo, han stod der rigtignok og havde faaet al Kridtet tørret af sig; men jeg skal vel hytte mig, jeg kommer ikke for nær til ham, for nu ved jeg, hvad han bestaar af.

Den anden Gang jeg var derude paa det Komedietej, da kom Skam Møllersvenden igen, og dengang var han kommen i Tjeneste ved en anden Husbond, og de skulde vel langt hen, for han havde en grumme stor Madkurv at slæbe paa; men det var en Slyngel, hvorhen han kom, og denne her Stjelen var saa at sige gjort ved ham, for lige saasnart han saa, at Manden var kommen lidt frem, saa gav han sig i Lag